

ἀσφαλισμένα μ' ἔκαμε μακάριον ! ὦ βασιλέα τρισέβαστε πατέρα μου, συμπάθησέ την τῆ γυναῖκά σου. Δὲν εἶνε πρᾶγμα τιμημένο νὰ σκοτώσῃς μιὰ γυναῖκα. Ὅποιος ξέρει νὰ συγχωρῇ χαίρεται τὴν μεγαλείτερην ἀνταμοιβὴν ποῦ ἐδόθη νὰ χαροῦν τὰ ὄντα. ὦ κύριε, δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ ὑψηλότερη ἀπὸ τὴν ὑπομονή. ὦ βασιλέα καὶ πατέρα μου, μάθε πῶς μὲ ὄλο τὸ μαρτύριο ποῦ μὲ καταδί-
κασαν, ἐμένα δὲ μὲ βασανίζει τίποτε. Γιὰ τὴ γυναῖκα ποῦ μὲ τύφλωσε μέσα ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ συμπά-
θειο. Ἄ ! καὶ γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο εἶνε ἀληθινὰ τὰ λόγια μου, ἄς ἦταν τώρα νὰ ξινάθλεπα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μὲ τὰ ἴδια τὰ πρωτινὰ τὰ μάτια μου !

Καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα τὰ μάτια τοῦ Κουνάλα ξανάλαμψαν μέσα στῆς κόγχης των μὲ τὸ πρῶτο φέγγος των.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΕ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟ ΦΙΛΟ

ΦΙΛΑΡΘΟΥΝΕ τὰ χελιδόνια γιὰ νὰ χτίσουνε φωλιαῖς
Κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μας καὶ σιμὰ ἴστα κεραμίδια.
Νὰ πετοῦν θὰ τὰ θωροῦμε καὶ νὰ κάνουμε ταξειδία
Ταῖρι ταῖρι, εὐτυχισμένα, μὲ χαρούμεναις λαλιαῖς.

Τὸ ἀγιόκλημα θ' ἀνθίσῃ καὶ μὲ πράσινα κλαδιὰ
Γκρέμιους τοίχους θὰ σκεπάξῃ, γκρέμιους τοίχους θὰ στολίσῃ,
Καὶ στοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψι τὸν ἀγέρα θὰ γεμίξῃ
Μὲ τῶν ἄσπρων λουλουδιῶν του τὴν ἀθῶα μυρωδιά.

Θὰ ἀνθίσουνε ἂ ρόδα καὶ οἱ κρίνοι οἱ λευκοί,
Πεταλοῦδες θὰ φιλοῦνε τ' ἀνοιξιάτικα λουλούδια,
Τὰ πουλιὰ θὰ κελαιδοῦνε τῆς ἀγάπης των τραγούδια
Κι' ἀπ' τὰ πράσινα κλαδάκια θὰ πετοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Μόνο σύ, φτωχέ μου φίλε, εἰς τὸ μνήμα τὸ βαθύ
Δὲν θὰ ἰδῆς νὰ καμαρώσῃς τόσα ἀνθισμένα κάλλη,
Μόνο σύ θὰ ἡσυχάζῃς εἰς τοῦ τάφου τὴν ἀγκάλη.
Ἄχ ! τί κρίμα τέτοια νεῖότη εἰς τὸ χῶμα νὰ χαθῆ....

Σμύρνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΗΝΗΣ